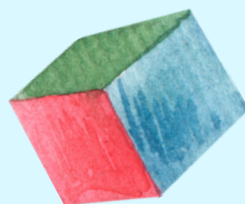

Els cubs dels contes

Recopilació de relats
del projecte
“Els Cubs de les Històries”
2024

GENERALITAT
VALENCIANA

Amb la col·laboració de la Conselleria
d'Educació, Universitats i Ocupació

La cafeteria Bambó

Mariona Gallén Estall (10 anys)

Hi havia una vegada al regne “Del que no trobaràs”, hi vivia un panda, es deia Bambó. Bambó des de ben petit desitjava una família que el volguera i que el cuidara, però Bambó no tenia família i vivia sol i trist, això era el que deien els seus amics, però ell tenia l'esperança de trobar la seua família.

Un dia Bambó es va despertar en casa seua. A la seua casa hi havia tot el que desitjava, una biblioteca, un parc natural senceret només per a ell, però no tenia el que més desitjava, una família. Després de pensar en el seu trist somni va decidir alçar-se, ficar-se l'uniforme i anar cap al seu treball. Bambó treballava en un circ per a una pirata. Bambó era atleta, feia meravelles en la barra de gimnàstica, era el millor de tots!

Quan va arribar al seu treball va veure a molta gent que anava a veure el seu espectacle i es va portar un bon disgust.

— No et preocupes, a tu açò se't dona molt genial! — Li va dir Sandra, però com era d'esperar només li animava pels diners, per alguna cosa era una pirata. La veritat és que a Bambó no li van servir per a res aquelles paraules, només pensava a tindre una família i en quedar en ridícul en l'actuació. A més no sabia que feia ahí treballant, no estava a gust, no li pagaven bé, encara més, havia de muntar les seues coses per a l'actuació. Estava pensant a deixar-lo quan de sobte...

— Bambó! Necessite la teua ajuda! No sé com fer el café per a l'actuació d'avui!

— Es clar, Sílvia, ara vaig i t'ajude.

— Moltes gràcies, Bambó. — Va dir Sílvia. Sílvia era nova al treball i la pirata Sandra li va posar de treball preparar el café, però no li anava massa bé.

— Òndia Bambó! Que bé prepares el café! Et jure que en ma vida no he tastat un café tan bo! En tant de talent podries tindre la teua pròpia cafeteria. — Va dir Sílvia tota sorpresa.

— Ho dius de veritat, Sílvia? No ho sé, soc un panda i als pandes no els agrada l'estrés, en tants clients no podria. — Va dir Bambó.

— Jo confie en tu i sé que tindries molt d'èxit! És més tu has sigut el que has dit que tot eixirà bé, com es pot estressar un panda si no té clients? – Va dir Sílvia animant-lo.

Quan Sílvia se'n va anar amb el seu carret de café va tindre una idea de la més brillant! Tindria la seua cafeteria! Se'n va anar corrents, es va treure l'uniforme, va donar una abraçada a Sílvia i se'n va anar corrents cap a l'ajuntament i va demanar un préstec.

L'endemà es va despertar actiu, es va ficar el seu uniforme fet a mà de verd i suau i també la seua gorra a conjunt, va arribar a la seua cafeteria i... “Wala!” Amb el cartell i tot de “La Cafeteria Bambó”, es va impressionar tant que es va posar a plorar, però aleshores es va adonar que potser no necessitava una família sinó un treball en el qual estiguera a gust.

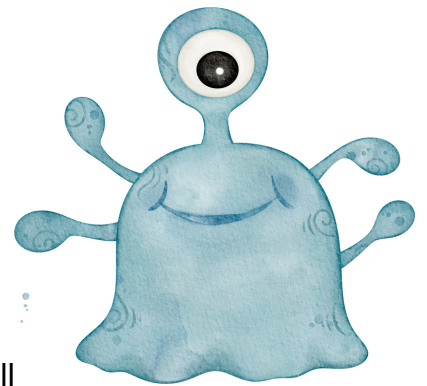
Bebé Panda

Natalia Gallén Estall (5 anys)

N'hi havia una vegada un bebé de panda, estava a la platja i es va trobar amb un extraterrestre.

El bebé panda va dir: — Quina por!!

I l'extraterrestre li va dir:

— Panda, no tingues por, que no soc roïn.

Bebé panda i l'extraterrestre es van fer amics i van fer un castell d'arena, i era màgic i van entrar dins.

Bebé panda va dir:

— Vull dibuixar.

L'extraterrestre va eixir fora del castell per poder fer retoladors i fulls per a pintar. I va entrar tot carregat.

Bebé panda va dir:

— Tinc molta set, beuré aigua del mar.

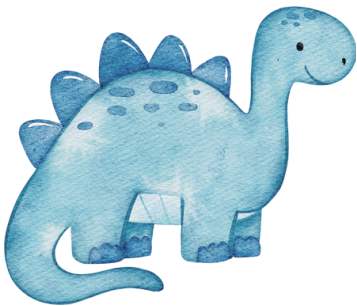
— No begues de l'aigua del mar, és molt salada!

— A mi m'encanta la sal!

Un Monstre a l'Escola

Cloe i Joel Gumbau Pastor (12 i 5 anys)

Fa milions d'anys, va haver un apatosaure anomenat Antoni, que vivia a una sabana africana.

A aquella sabana, hi havia una escola anomenada Escola del Mosasaure, on estudiava. Allí tenia una millor amiga anomenada Hana, un gelat que parlava.

Un dia, mentre jugaven al pati, van sentir un soroll que provenia del darrere d'un arbre. Quan van anar a veure el que passava, van veure un monstre gran, taronja, amb unes banyes molt grans i una cua molt llarga.

Terroritzats, van anar a contar-li a la mestra el que havien vist. La mestra els va acompanyar a l'arbre, però es van dur una sorpresa: el monstre ja no hi era! De sobte van sentir uns crits. El monstre estava perseguint a unes nenes. Després d'uns 5 minuts, quan el monstre es va cansar de perseguir-les, va entrar a l'escola i es va dirigir a la classe de 2n A, i la va començar a destruir!

Tots van perseguir al monstre per la classe, fins que el van agafar i el van tancar a una gàbia d'ocells perquè aprenguera a portar-se bé. Després d'un mes en aquella gàbia, el monstre va prometre que es portaria correctament.

Va començar a estudiar a l'escola i va fer molts amics.

Aventura en el Volcà

Nico Sarmentero Pérez (8 anys)

“Atenció! Notícia d’última hora. El volcà Etna ha entrat en erupció. El famós volcà de Sicília amenaça a 5 milions de persones que viuen a l’illa.”

Estava llegint quan la notícia de la tele em va cridar l’atenció.

— Això és seriós — va dir el meu pare molt preocupat.

Aquella nit em va costar adormir-me pensant en el volcà. El que no sabia és que a milions de quilòmetres un ésser verd m’estava observant. Es deia CX5 i el seu treball consistia a explorar galàxies a la recerca de civilitzacions. En cas de perill estava autoritzat a ajudar, amb la condició que la civilització no el descobrís, per això va triar una persona a l’atzar per fer-li un regal que salvaria la humanitat del desastre.

L’endemà al matí, quan em vaig despertar hi havia una caixa als peus del meu llit amb una nota. La nota deia: “Açò és un regal perquè salves el món. Usa’l amb responsabilitat i sempre per fer el bé”.

Dins de la caixa hi havia un vestit. Sentia curiositat, així que sense pensar-ho em vaig posar el vestit. Era just de la meua talla. Només posar-me’l vaig sentir que el meu cos canviava. Podia fer coses increïbles. Només amb pensar-ho em vaig adonar que estava a un metre sobre el terra. Podia volar. Aleshores ho vaig entendre tot. Era un regal que em donava poders per ajudar.

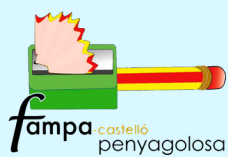
Vaig decidir pujar molt alt per veure si la trobava. Aleshores la vaig veure. Una illa al sud d'Itàlia amb molt de fum eixint d'una muntanya.

Mentre anava de camí vaig pensar: com s'apaga un volcà? Que jo sàpia, un volcà no es pot apagar, però vaig tindre una idea: "Si no el puc apagar, el desviaré." Aleshores vaig agafar vint-i-cinc pedrots per desviar-lo perquè no fera mal a la gent i la lava anara a la mar.

Quan vaig acabar la meua missió vaig tornar a casa i em vaig llevar el vestit. El vaig deixar a la caixa amb una nota: "gràcies pel teu regal".

L'endemà al matí quan em vaig despertar, la caixa ja no hi era, però sempre em recordaré d'aquell dia. Però, havia ocorregut realment o havia sigut un somni?

Amb la col·laboració de la Conselleria
d'Educació, Universitats i Ocupació